

Te Altdorf had men het goede nieuws van Rossberg en Sarnen gehoord. Men zag gevangenen komen.

De Oostenrijkers, die te Altdorf vertoefden en hun geknevelde makers ontwaarden, sloegen nu haastig op de vlucht.

Het volk haalde de paal met de hoed neer...

— Hier die hoed, zei Walter Fürst. We zullen die bewaren...

Eensklaps klonk gejuich. Daar verscheen op de markt een man met zijn vrouw en twee knaapjes.

't Was Willem Tell...

Men begroette hem met gejubel.

Tell wenkte om stilte.

Dan wees hij naar Uri's breidel, het nog niet voltooide kasteel, en riep :

— Laat gij dat staan, lieden van Altdorf ? Haalt neer die burcht, het teken van uw onderdrukking !

Het volk liep om werktuigen en dadelijk begon het aan het slopingswerk.

Toen men hiermee bezig was, verschenen Ulrich von Rudenz en Arnold Melchthal met hun strijdgenoten.

Ulrich trof in Fürsts woning zijn verloofde aan. Boden kwamen daar en vertelden, hoe nog andere kastelen gevallen waren.

En toen de eerste dag van dit nieuwe jaar ten einde neigde, was Zwitserland van alle Oostenrijkers bevrijd.

Men ontstak vreugdevuren...

O ! in hoeveel gezinnen heerste 't hoge geluk, verwekt door de terugkeer van verlostte gevangenen !

De leiders van de vrijheidsbeweging waren bij Walter Fürst verzameld. De plannen waren volkomen geslaagd.

De volgende morgen verzamelde Walter Fürst het volk op de markt. Hij sprak het toe en wees er vooral op, dat de worsteling nog niet was geëindigd. De keizer zou in die nederlaag niet berusten, maar zeker een leger zenden. Daarom moest iedereen beloven, trouw te blijven aan de afgelegde eed...

Men moest de strijd voortzetten.

En allen staken de rechterhand omhoog en zwoeren hun leven te verpanden voor de vrijheid en de rechten van het land.

Dan nam Ulrich von Rudenz het woord en maakte zijn verloving met Bertha von Brüneck bekend. Maar hij zou de aanvoerder blijven van het volksleger. Hij wees op de Vlamingen, die, door moed en opofferingen, het eerst van alle volkeren de volksvrijheid bevestigd hadden.

Willem Tell nam de beruchte hoed mee. Deze moest in zijn familie bewaard worden, zo besliste 't volk.

De tweede nieuwjaarsdag werd blij gevierd. Er was muziek en dans. Men hield feest in de huizen.

Maar de leiders bespraken met elkaar de nieuwe maatregelen, die nu nodig zouden zijn. Voor alles moesten ze de plannen van de keizer kennen.

Verspieters werden uitgezonden. Ze begaven zich naar Oostenrijk.

De keizer was woedend, toen hij vernam, hoe de Zwitsers de Oostenrijkers verdreven hadden.

't Speet hem vooral ook, dat het oproer zo vreedzaam was verlopen. De Zwitsers hadden geen wraak uitgeoefend doch bewezen, dat hun enige betrachting was, hun vrijheid en rechten te verdedigen.

Hadden ze bloed vergoten, het zou voor de keizer een aanleiding zijn geweest, om hun land binnen te vallen bij wijze van kastijding.

Om andere volken niet op te hitsen moest hij thans meer zijn toevlucht nemen tot list. Maar welke list? Hij vond er geen. Hij begreep wel, dat de Zwitsers zeer waakzaam zouden zijn na de ondervindingen, opgedaan tijdens het bestuur van Gessler en Landenberg.

— Dan moet ik wachten tot ik zeer machtig ben, zei de vorst in zijn raad.

En zijn macht was op 't ogenblik verzwakt. Door zijn heerszucht voerde hij nog andere oorlogen. Deze moesten eerst beslist zijn, alvorens hij er aan denken kon een sterk leger naar Zwitserland te zenden.

Met spijt en woede schikte Albrecht zich in die toestand.

Met dergelijke berichten keerden de verspieters naar huis terug. Walter Fürst, Arnold Melchthal, Stauffacher, Willem Tell en Ulrich von Rudenz hoorden dit verslag.

De toestand was hun als een bondgenoot. Nu hadden ze de tijd om de weerstand in te richten.

Het volksleger moest geoefend worden. Men zou wapens vervaardigen en ander krijgstuig, schansen opwerpen, de passen in de bergen in staat van verdediging brengen.

Veel viel er te doen. Het vreedzaam volk diende zich op de strijd voor te bereiden.

Intussen huwden Ulrich en Bertha. De plechtigheid was innig, maar eenvoudig. De bruid en de bruidegom oordeelden de tijd niet geschikt voor praalvertoon.

Ze werden verenigd in de kapel waar von Attinghausen rustte.

Ulrich knielde daarna op de zerk, die de kelder sloot. En hij vernieuwde er zijn eed, zijn leven veil te hebben voor Zwitserlands dierbare vrijheid.

Buiten stond het volk in dichte massa en juichte het jonge paar hartelijk toe.

Ook Anneli en Joggeli waren gehuwd. De leiders waren bij hun echtvereniging tegenwoordig. Dat was een hulde aan Anneli's en Joggeli's moed en getrouwheid, bewezen bij Rossbergs verovering.

Tussen de voorbereidingen voor de krijg door ging dus ook het gewone leven zijn gang.

Maar iedereen wist, dat er nog zware tijden zouden aanbreken.

Met hoge ernst en kloeke vastberadenheid wachtten de Zwitsers echter de toekomst af.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Pentteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933